

kakor želodec . . . Zvita učenost je segla v grapo, raka pa ni našla . . .
He-he-he, študent, jaz sem prazen, prazen, prazen . . .

Pri peči so oživele cunje.

— Reši dušo! — je kričal Goreči kristjan.

Čamar se je prestrašen ozrl.

— Ti si, kanalja črna?

Zaletel se je proti peči, a že pri drugem koraku se je zvrnil. S tâl je hreščal na grbavca:

— Kaj si prišel, kaj si me splašil? . . . Ko je študent dvigal zaklade, ko se je zganilo in oživel . . . Kaj te je bilo treba? . . .

Zijal je v temo za peč, od grbavca pa ni bilo več glasu, zakopal se je zopet v svoje cunje. Prvi dih jutranje zore se je dotaknil oken in v izbi so se zaznavali obrisi, medli še, mrgoleči, nestalni. Čamarja je mučila težka misel. Strmel je v križ ob steni, popotno razpelo Gorečega kristjana, in se mučil in grizel v sebi. Mislil je naporno, da bi vedel, kaj je mislil, potem pa pozdravil tesnobo v srcu, se radostno premaknil in telebnil z glavo v lužo razlitega žganja.

A. Novačan:

Zbogom.

(M—i.)

Bil čas je visok in čas je gorel,
tedaj je v meni mož zorel.
Prišla si naproti mi, ne kakor san,
človečica naga, koj prvi dan.

O jutra najina nežnih zor,
večeri blaženi tihih ur,
strasti bahatih jadrni dur,
bridkosti prvih tužni mol!

Saj bilo je moje le tvoje telo,
umela me nisi, je vsemu kraj!
Ljubila me nisi pri mojem Bogu,
ki vpije po tebi od vekomaj.

